

To Tempt a Saint

Kate Moore

Copyright © 2010 Kate Moore

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Păcate pentru un sfânt

Kate Moore

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORE, KATE

Păcate pentru un sfânt / Kate Moore

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3803-8

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KATE MOORE

Păcate pentru un sfânt

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Prolog

Londra, 1816

Lupta nu era o luptă, ci doar o scurtă și sângeroasă dovadă că titlul primează în fața impertinței. Cu toate acestea, Xander Jones trebui să admită că nimic nu aducea laolaltă mulțimea londoneză ca desfătarea comună în prezența violenței. Duci și căruțași urlară la unison când pumnul campionului doborâse la pământ adversarul. Incinta faimoasă a meciurilor de box, Fives Court și posibil chiar întreaga Leicester Square răsunau de voci.

În câteva minute, zarzavagii și sportivi amatori, prieteni la cata-ramă, începură să-și croiască drum prin noapte, fără a lua în seamă rangul. Doar marchizul de Candover nu reuși să se molipsească de noul spirit democratic al Londrei, retrăgându-se cu un rictus disprețuitor pe buze cauzat de apropiata întrevedere cu fiul său nelegitim.

Unele granițe nu trebuiau să fie încălcate.

Xander îl ținea pe fratele lui, Kit, în față, cu mâinile pe umerii băiatului, ferindu-l de marchiz. Nu avea sens să strice o escapadă frățească.

– I-ai văzut stânga, Xander? Kit dădu un croșeu, imitând mișcarea specifică a campionului. Campionul i-a tras o scatoalcă.

– O scatoalcă?

– Asta spun jucătorii.

– Atâta vreme cât tu nu spui asta acasă.

Xander îl întoarse pe Kit de umeri, îndepărtându-l stângaci, dar hotărât de vesta de mătase violet a unui gentleman corpolent ocupat cu reglarea unui pariu. Bărbatul se uită fix la ei.

Xander se depărtă de prietenii care se îndreptau spre alte distracții. Seara lor urma probabil să înceapă în sălile publice ale unui stabiliment bine cunoscut din Picadilly și să se termine în încăperile private ale unui loc rău famat din Covent Garden.

Xander constată că prefera planul său pentru cina cu Kit. Se adusesese vorba de plăcintă cu carne și bere neagră. Nu însemna că băiatul era pregătit pentru alcool, dar Xander zâmbi la gândul ăsta. Cu un an în urmă ar fi urât însărcinarea de a avea grijă de fratele lui mai mic. Acum nu-l mai deranjau hoinărelile lor prin Londra, chiar dacă acestea se sfârșeau inevitabil cu reproșuri materne pe care Xander era mult prea mare pentru a le suporta. Credea că mama lui era o femeie neînfricată, dar în ultimul timp își imagina tâlhari mișunând pe fiecare alee întunecată, așteptând băieții care nu erau în pat până la ora zece.

Mulțimea se adună în fața lor pe caldarâm, unde se împărțeau nedemocratic în două tabere – bărbați cu vehicule ce îi așteptau și slugile lor. Xander îl feri pe Kit de o balegă aburindă și din respect pentru temerile mamei lui, îl îndreptă pe băiat spre o alee lăturalnică ce ocolea străzile mai primejdioase.

- Mamei nu-i place să mă duci la lupte, nu-i așa?
- Mai bine să fie secretul nostru.
- Gentlemanii nu se pot distra la box?
- Mulți se distrează.

Nu avea sens să nege ceea ce Kit vedea cu ochii lui. Guvernul și-ar fi putut rezolva problemele țării la meciul din seara asta.

- Dar nu genul nostru de gentlemani?
- Exact.

Genul lor de gentleman, bastardul bine-crescut, trebuia să fie un soi deameleon social, adaptându-se companiei în care se găsea.

- Pentru că tații noștri nu s-au însurat cu mama noastră?

Și iată-l expus în văzul lumii, motivul pentru care Kit făcuse o pasiune pentru box. La școală un băiat se putea bate până când i se jupuia încheieturile degetelor și întotdeauna există un alt cap sec care să facă o remarcă despre Sophie Jones. Kit, blond și mărunț pentru vârsta lui, avea să afle că e greu să apere onoarea mamei lor.

Pe Xander îl cuprinsese obișnuita mânie. Se lepădă de ea ca nimic mai mult decât o reacție întârziată la vederea întâmplătoare a tatălui său. Puțin probabil ca zeii sau sistemul legal britanic să ia apărarea bastarzilor. Un cap limpede și un croșeu rapid de stânga vor fi mai de folos lui Kit decât acumularea furiei în ritmul ăsta.

- Ce noroc pe noi, copile, că mama nu se mărită cu iubiții ei.
- Nu-i nici un noroc dacă nu putem merge la lupte.

– Ah, dar dacă tatăl *meu* s-ar fi însurat cu mama *noastră*, atunci nu l-ar fi cunoscut pe tatăl *tău* și atunci tu unde ai fi fost? Se opriră să lase să treacă o căruță cu lemne pe aleea îngustă.

În decursul carierei sale de curtezană, Sophie Jones avusese trei amanți de care știa Xander. Fiecare dintre ei îi dăruise câte un fiu; fratele lui, Will, îi numea „Fiii păcatului“. Făcuți în ticăloșenie pentru ticăloșenie, o teorie pe care Will voia s-o dovedească printre mercenarii câtorva armate în cele mai depravate iaduri ale Parisului.

Eforturile Sophiei de a face din fiii ei niște gentlemani erau riziabile, socotea Xander, atâta vreme cât ea însăși știa mai bine decât toți cum se comportau gentlemanii în Londra. Cu toate acestea, ca fiu nelegitim al unei faimoase curtezane, se bucura și de avantaje.

Mama lor îi învățase cum să se descurce cu banii. Nici un bancher nu se pricepea mai bine la investiții. Darurile amantilor ei în bijuterii, trăsuri, cai și rochii extravagante deveniseră un imperiu considerabil de investiții, o casă confortabilă în Berkeley Square, o educație domnească pentru fiii ei și acum o casă agreabilă între dealurile dintre Surrey și Tamisa, unde avea de gând să se retragă într-o respectabilitate de văduvă, odată ce Kit era introdus în lume. Un băiat putea face și mai rău unui părinte.

Aventura ei cu tatăl lui Kit scandalizase Londra când Xander avea șaptesprezece ani și urma cursurile universității. Atunci, undeva în India guvernată de Wellesley¹, cu mult după ce nebunia bărbatului încetase să mai constituie ultima bârfa londoneză, sârmanul de el murise. Sophie Jones era fără îndoială singura care purta încă doliu după el. Nu-și mai luase alt amant.

Ceața tulbure ca însăși Tamisa înghiți căruța uriașă din fața lor. Zgomotul ei dispăru, iar Xander și Kit continuară să meargă și doar câțiva trecători întârziați îi urmau.

- Majoritatea tipilor nu privesc așa lucrurile, ce zici, Xander?
- Majoritatea tipilor n-au doi frați de mâna întâi.

Un bărbat nu-și putea alege rudele, dar Xander îi prefera pe frații Jones familiei trufașe a tatălui său. De mult timp își scurtase numele pe care tatăl lui binevoise să i-l dea. La școală, Alexander devenise Xander.

Kit îl trase de mânecă.

¹ Richard Colley Wellesley, primul marchiz de Wellesley – om politic englez (n.tr.)

– Știi ce face ca un frate să fie de mâna întâi?

– Unul care-l ia pe un tip la lupte și îl învață să-și folosească pumnii.

– E chiar așa de rău la școală, copile? Xander nu văzuse nici o urmă pe Kit, dar și el fusese bun la a-și ascunde dovezile atacurilor colegilor de școală.

Kit dădu un șut unei pietre din caldarâm.

– Nu-i așa de rău. Dar un bătăuș câștigă respect, știi?

– Păi atunci o să te facem bătăuș.

Kit topăi și își aruncă pumnul în aer de bucurie, cu un strigăt triumfător. Sunetul răsună în ceață.

– Tu l-ai învățat pe Will, nu-i așa, Xander?

– Tot ce știe.

Despre box.

Lăsară în urmă mulțimea ce se rărea, o cotiră pe o străduță îngustă de prăvălii cu mâncare, papetării ieftine și telali. Proprietarii grijulii își băgau înăuntru hainele ce atârnavă în ușă și strângeau copertinele de pânză, coborau obloanele acoperind puțină lumină ce mai ilumina încă drumul. Nu se aprinseseră lămpile cu ulei și întunericul făcea impenetrabile toate străzile și curțile vecine. Asta era marginea Londrei de care se temea mama lor – ruine, duhori, cutreierată de boli și infestată de rozătoare – unde ginul era cea mai pură substanță pe care o ființă o putea găsi și supraviețuirea însemna prăduirea celuilalt.

Altundeva în Londra, Londra lui Xander, Londra viitorului, Compania de Gaz, Iluminat și Cărbune, lumina noaptea cu kilometri de conducte de gaz și noi felinare. Xander se alăturase mulțimilor pline de admirație la fiecare nouă lumină, cucerit de promisiunea prometeică de alungare a întunericului. Se număra printre cei din noua generație de bărbați care își imaginau un oraș cu drumuri largi care să înlocuiască străduțele înguste și urât mirositoare și canale eficiente de circulație cu aer curat și apă. Mizase mica lui avere pe acea viață a unei noi Londre.

Întâi o aducere aminte a muncii ce trebuia făcută. Clădirile în paragină se încovoiau una peste cealaltă și întunericul părea de tăciune și apăsa greu. Acum se găseau departe de mulțimea de la box, dar pentru o clipă lui Xander i se păru că erau urmăriți. Îl îndemnă pe Kit

spre nord. Roți ce huruiau pe pietriș și sunete neclare, distorsionate în ceață, le spuneau că se apropiau de una din străzile principale ale Londrei în direcția est-vest.

Cotiră și pătrunseră în haos. O gloată de oameni cu fețe înnegrite și uniforme zdrențuite de marinari bombardau cu pietre și gunoaie o trăsură de un galben-deschis aflată în mijlocul unui detașament de gardă îmbrăcat în uniforme purpurii, sinistre în lumina pâlăitoare a făcliilor. Umbrele uriașe ale combatanților se zvârcoleau pe zidurile și ferestrele oblonite ale prăvăliilor.

Fu nevoie doar de o privire, și Xander recunoscu trăsura cu blazonul regal pe ușă. *Popularitatea nu fusese niciodată punctul forte al Prințului regent.*

Un par înfipt în spițele unei roți din spate scosesese vehiculul din funcțiune. Ferestrele erau crăpate. Vizitiul în livrea își ținea brațele ridicate să se apere de pietre, în vreme ce caii se cabrau și se retrăgeau, încurcându-și hamurile.

Xander îl trase pe Kit înapoi în fața vitrinelor prăvăliei. Nu era lupta lor.

Membrii gărzii depășiți numeric, trei la unu după socoteala lui Xander, își conduseră caii înspre mulțime cu săbiile scoase, rotindu-le nervos spre bărbații care se strângeau roată în jurul lor, în vreme ce ofițerul care era la comandă băjbăia pipăindu-și casca lucitoare. O rană însângerată pe obraz arăta locul unde cureaua fusese tăiată. „Drăcia dracului! Oamenii o să fie străpunși cu sabia sau călcați în picioare pentru că blestematul ăsta idiot nu-și poate pune casca.“

Trei bărbați ajunseră la trăsura prințului. Aceasta se scutură periculos când ei se urcară pe ea. O sperietoare de ciori cu capul descoperit, cu un nas ca un cioc, scoase un pistol de la betelia pantalonilor și îl flutură în aer, clătănându-se odată cu mișcarea violentă a trăsurii. Xander hotărî că stătuse destul pe post de observator. Răscoala era o minunată tradiție a Londrei, dar regicidul era prea francez pentru gustul lui Xander.

Îl împinse înapoi pe Kit într-o poartă umbrită.

– Nu te mișca, îi porunci el. Își îndesă pălăria pe capul lui Kit și se avântă în valul de nebulie.

Se concentră cu putere asupra pistolului.

Grupuri turbulente de oameni și soldați îi blocau calea. Se aruncă înainte, împărțind coate și picioare, pocnind țeste una de alta

și doborând bărbați de pe gardienii ce se zbăteau. Ajunse la trăsura chiar când Sperietoarea ridicase piedica pistolului și îndreptase țeava spre fereastra crăpată. Xander mătură un ultim om din cale și sări lovind mâna care ținea pistolul și îndreptând-o în sus.

Arma se descărcă lângă urechea lui Xander și mulțimea răcni. Sperietoarea urlă și îl lovi pe Xander la tâmplă cu arma descărcată. Xander înșfăcă mâna cu pistolul, răsucind-o la spate. Urechea îi răsună dureros și mirosul înțepător al prafului de pușcă îi ardea gâtul. Din spate, mâini trăgeau de el. Își ținu victima care se zbătea până când arma îi căzu din mână.

Cu un scârțait asurzitor, trăsura se smuci în față, și Xander se apucă de marginea de sus. Eliberat, Sperietoarea căzu pe stradă. Ca și cum se dăduse un semnal, caldarâmul fu lovit de făclii. Oamenii se răspândiră pe străduțele întunecate. În cele din urmă, gărzile formară un cerc în jurul trăsorii prințului. Xander sări jos, îndreptându-se spre Kit, plesnind crupa unui cal fără călăreț pentru a-și face loc.

Putea vedea poarta. *Goală*. Se uită în stânga și în dreapta porții. Nimic. Privirea i se îndreptă spre prima poartă. Pălăria lui răsturnată zăcea pe jos. „Unde era Kit? La dracu’, oare nu cumva se alăturase gloatei?” Xander se întoarse în loc, căutând un trup căzut la pământ. Doi soldați fuseseră doborâți de pe cai. Nici un răzvrătit nu căzuse. Strigă și nu-și putu auzi vocea.

De undeva din întuneric, auzi un strigăt tremurat ce îl făcu să-și simtă stomacul întors pe dos. Se întoarse spre sunetul acela.

În fața lui vedea ceață, umbre și șuieratul torțelor care se stingeau. Răsufierea lui precipitată îi vuia în cap. Doar urechea stângă părea că funcționează cum trebuie, plină de țipete, tropăituri de pași și zăngănit de hamuri. Xander voia să poruncească lumină și liniște. Se duse spre aleea de unde credea că auzise țipătul înspăimântat.

– Stai pe loc! strigă o voce. O ignoră, înaintând spre țipătul ce nu se mai auzea. În spatele lui, se auzi un foc de pistol. Un glonț îi zgârie urechea dreaptă, o durere intensă îl făcu să se întoarcă. Ofițerul fără cască ochea spre el cu pistoale în amândouă mâinile.

Pe gulerul lui Xander se scurgea sânge cald. Se sili să vorbească încet și calm.

– Mi-au luat fratele.

Idiotul de ofițer se încruntă.

Xander injură. Lipsa de înțelegere a bărbatului îl costa timp. Se dădu înapoi, cu mâinile ridicate. *Făcuse o mare greșală, o cotitură greșită pe o stradă greșită. Momentul ăsta nu trebuia să se fi întâmplat. El și Kit trebuiau acum să mănânce plăcintă cu carne și să bea bere.*

Voci înnebunite îi umplură urechea bună. Se strădui să vadă în întuneric unde un grup de soldați înconjurau trăsura regală. Unul deschise ușa cu blazon. Oamenii înțepeniră. Dinăuntru, Xander auzi vocea regentului.

– Unde-i omul care mi-a salvat viața?

Un soldat ieși din rândurile celor ce înconjurau trăsura, grăbindu-se spre ei, iar ofițerul fără cască al lui Xander se uită într-o parte. Xander se răsuci și țâșni în întuneric.

– Kit! strigă el. Făcu câțiva pași când ceva îl lovi cu putere la ceafă. Genunchii îi cedară și îl copleși întunericul.

Capitolul 1

Londra, trei ani mai târziu

La douăzeci și patru de ani, Cleo Spencer putu evalua cât de mult decăzuse când intră în banca Evershot de pe Cornhill Street. Nici un cap nu se întoarse în incinta cu coloane, vastă cât o sală de bal. În schimb, Tobias Meese, funcționarul băncii țâșni din ascunzătoarea unde stătea, intenționând să-i blocheze calea.

Ea se îndreptă direct spre biroul președintelui, surprinsă că nu făcuse încă dăre în podea de la atâtea drumuri aici. Odată la trei luni în ultimii aproape patru ani, venise să-și ceară banii, și obiceiul ăsta începuse să o cam plictisească, la fel ca pelerina ei cea veche.

La șaisprezece ani avusese nervii tari. Cu ochii ei cei verzi și buclele castanii, intrase în prima ei sală de bal și întorsese capetele tuturor bărbaților holtei. Partenerul ei pentru al doilea set de dansuri, un chipeș locotenent în veston roșu șoptise:

– Ai niște ochi jucăuși, și complimentul o făcuse să pornească pe un drum nesăbuit și flușturistic până în clipa de față.

Acum se strecura pe lângă un grup de domni cu favoriți, prinși într-o discuție, punându-i între ea și Meese și câștigând câțiva metri față de adversarul ei. Aurul lucea pe măciuliile bastoanelor, pe brelocurile ceasurilor și pe inelele degetelor lor mici. Erau bărbați ce puteau mirosi banii în aer, le puteau auzi cântecul într-o adiere de vânt și le puteau vedea lucirea în zare, și ei se dădură la o parte lăsând-o pe Cleo să treacă fără a-i arunca măcar o privire.

Meese o opri la ușa președintelui, călcând-o pur și simplu pe tivul rochiei. Volanul se desprinsese de rochie cu un zgomot clar de sfâșietură.

– Domnișoară Spencer, domnul E. are o întrevedere.

Cleo afișă cea mai trufașă privire.

– Imposibil, Meese, la ora asta are o întrevedere cu mine.